

KO-
effekten
i sju steg.

s 14

30 år av
fredsbyggande.
Resereportage
från Lettland.

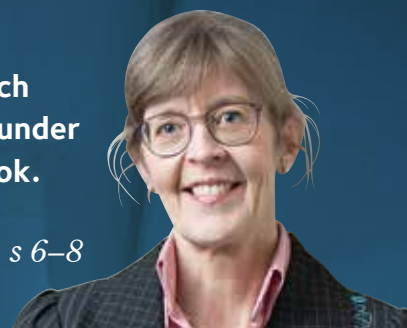
s 10–13

Möt geniet
JS Bach i
Brännkyrka
kyrka

s 9

Oförglömliga
upplevelser och
erfarenheter under
tre år i Bangkok.

s 6–8

Brännkyrkabladet

Information från Brännkyrka församling

Svenska kyrkan • mars 2017

FOTO: HÅKAN FLANK

Graffitiglädje i Grottan

s 4–5

Att hjälpa varandra leva

”Själv är bästa dräng”, ”Bra karl reder sig själv”, ”Sin egen lyckas smed”. Vi känner igen dessa talesätt. Visst är det så ibland, att det är bäst att göra själv, för att få något gjort och få det snabbt gjort. Men som livsvisdom är dessa talesätt helt fel.

Det mänskliga livet på jorden är till sin natur ett samarbetsprojekt. Vi klarar oss inte utan varandra. Många förfasar sig, med all rätt, över all ondska på jorden och hos människorna. Krigen i Syrien, Irak, Ukraina och i Afrika, med enormt lidande för oskyldiga människor, varav många är barn.

Samtidigt som vi förfasas borde vi förundras. För samtidigt pågår samarbete, hjälpsamhet, godhet i en mycket större omfattning. Godheten, kärleken, är inbyggd i skapelsen. Den är vår yttersta livsförutsättning. Och vi gör alla goda gärningar utan tanke på beröm eller belöning. Vi gör dem bara därför att de behövs för oss alla. Vi behöver varandra för att livet skall fortgå. Och vi behöver vandra godhet för ett gott liv.

När du köper en liter mjölk, har många människor varit inblandade i det du håller i din hand. Bonden som mjölkade kon. Fabriksarbetarna som tillverkade mjölk bilen. Chauffören som körde mjölk bilen. Mejeriarbetaren som pastöriserade mjölken. Arbetarna på fabriken som tillverkade mjölkförpackningen och uppfinnaren som uppfann den... Många har samarbetat för att du skall kunna hålla en liter mjölk i din hand. Samma gäller det mesta. Vägarna vi kör på. Husen vi bor i och så vidare, och så vidare.

Vi samarbetar också på det personliga planet. Tusentals människor trängs i tunnelbanan varje morgon. Vi hjälper varandra så att ingen skadas under färden eller vid av- och påstigning.

Och ser vi någon i nöd, är det vår natur att hjälpa. Främst för att vi ser behovet, men också för att vi i vårt eget djup förstår att ”det kunde ha varit jag”. Som var tiggaren. Som just fick hjärtinfarkt. Som blev arbetslös.

En del människor är mer benägna att hjälpa än andra. Det beror på att vi föds olika och har olika erfarenheter. Är troende kristna mer hjälpsamma än andra? Knappast! Men en kristen människa är troligen mer hjälpsam än hon skulle ha varit utan sin tro. Varför? Goda gärningar gör verkligen ingen till kristen. Men en kristen, gör goda gärningar för att hon inte kan låta bli.

Martin Luther ser mycket radikalt på hjälpan det när han förklarar det femte budet: ”Du skall icke dräpa”. Så här säger Luther: ”...vi skall leva fridsamt med vår nästa samt *hjälpa* honom i *alla faror och levnadsbehov*.” (min kursivering). Detta betyder att om jag inte ger en hungrande mat så dräper jag hen, om hen svälter ihjäl!

Jesus hjälpte många. Behövde han själv hjälp? Jo, när han föddes var han beroende av hjälpen från sina föräldrar för att överleva. ”Du är ett barn som ligger på ett jordgolv, du fryser om vi inte griper in” (Sv. ps. 717). Men även som vuxen ropade Jesus på hjälp. I Getsemane bad han Gud om hjälp ”Fader låt denna bägare gå ifrån mig, om det är möjligt.” (Matt 26:39). Jesus fick också ofta hjälp av sina vänner med mat och husrum.

”Man säger att ensam är fri. Den frie lär vara den starke. Men Du och jag är ändå Vi. Och jorden får blommande marker. Och nätterna skimrar av bloss. Bara för oss.” (Olle Adolphson).

Johan Blix

Johan Blix

kom till Brännkyrka kyrka som tillförordnad kyrkoherde 1 oktober förra året. Han har en över 30-årig prästbana bakom sig, och lämnade 2015 Täby församling efter 20 år som kyrkoherde där. Vill du kontakta Johan nås han på 0725-87 29 60. Se också bloggen johanblix.se **Träffa Johan och ta del av hans berättelser!** Lördag 6 maj kommer han till Frukostcaféet i Vårfrukyrkan och delar glimtar ur sin långa prästbana. Frukost 9.30 för 30 kronor. Program till ca 11.30. Johan blir här till årets slut. Under 2017 ska en ny ordinarie kyrkoherde rekryteras.

TIPS!

Pilgrim för en dag

Det är inte krångligt. Att följa med på en endagsvandring är enkelt. Bli pilgrim för en dag och upptäck något nytt!

Vi vandrar tillsammans, stannar upp då och då för en meditation eller bön. En yttre och inre vandring, helt utan krav. Vi inspireras av pilgrimernas sju nyckelord: Frihet, Enkelhet, Tystnad, Bekymmerslöshet, Långsamhet, Andlighet, Delande.

Ladda en ryggsäck med det du vill ha med dig. Sittunderlag rekommenderas. Vi samlas vid T-banan nedanför trappen i Fruängen klockan 09.00. Var och en sörjer för matsäck och åkбилjett. Bekväma skor!

[Fredag 31 mars](#)

Vandring längs Mälarstranden

[Lördag 29 april](#)

Vandring i Djurgårdsområdet

[Lördag 20 maj](#)

Vandring med utgångspunkt Tyresö Pilgrimscentrum

OBS! att du behöver kunna vandra cirka en mil obehindrat för att få behållning av dessa vandringar.

Frågor? Kontakta diakon Ingeborg Wandt, telefon 08-447 11 28.

FOTO: PMB MEDIA & DESIGN

Svenska kyrkan

BRÄNNKYRKA FÖRSAMLING

BRÄNNKYRKABLADET utges av Brännkyrka församling Svenska kyrkan fyra gånger per år. Redaktör: Kari Malmström. Ansvarig utgivare: Anders Roos. Tryck: Printografen, Halmstad. Distribution: Postnord.

POSTADRESS

Box 64, 125 22 Älvsjö
telefon 08-447 11 00 vx
telefon tid må-fr 9.00-15.00
e-post: brannkyrka.info@svenskakyrkan.se

BESÖKSADRESSER

Brännkyrka kyrka och församlingsexpedition
Götalandsv. 189-191, Älvsjö
besökstid må-fr 9.00-15.00
Vårfrukyrkan med församlingslokaler
Fruängens kyrkogata 1-7, Fruängen C.

VI FINNS PÅ

[facebook](#)

[Instagram](#)

[twitter](#)

För telefonnummer och epost till alla medarbetare se

www.brannkyrka.org

Så vill vi bygga församling – välkommen att vara med!

Välkommen till Brännkyrka församlingstidning – Brännkyrkabladet. Eller välkommen igen! Efter ett uppehåll på knappt två år är vi tillbaka med vad vi hoppas är en läsvärd möjlighet till fördjupning och att lära känna oss närmare.

Vi vill bygga församling, och mest konkret gör vi det naturligtvis i de personliga mötena. Vi är verksamma på långt många flera platser än i våra kyrkor. Du kan möta oss på fritidsgårdar, äldreboenden, gator och torg, verksamheter för socialt utsatta, skolor...

Församlingsbygget i våra kyrkor handlar om gudstjänstgemenskap, samling kring intressanta och brännande ämnen i olika typer av

andra öppna sammankomster, kyrkomusikalisk verksamhet – och olika grupper som varje vecka samlas kring sin gemensamma upplevelse. Här ryms allt från öppen förskola och musiklektioner, till möjlighet för sökande, fördjupning och byggande av tro för vuxna i alla åldrar.

Att bygga församling är att bygga relationer. I flera år har vi inbjudit till församlingsläger över Kristi himmelsfärdshelgen. Tre dagar på läger, i härlig natur och med möjlighet till både avskildhet och gemenskap, vila och aktivitet. **I år satsar vi rejält.** Hela Vårdnäs stiftsgård utanför Linköping är vår – om vi lyckas fylla platserna. Många av våra med-

arbetare, i alla personalkategorier, är med på årets läger – och vår önskan och dröm är att många, många ur församlingen vill följa med! Blir det kö är det anmälningsdatum som gäller... Se mer info nedan!

Du som inte vill eller kan åka på läger är lika välkommen till oss som alltid. En församling är en gemenskap. Här i Brännkyrka välnar vi om att var och en ska kunna känna sig väl bemött och sedd precis som den är.

Varenda dag i veckan och året runt!

Kari Malmström

Från förra årets församlingsläger

FOTO: LOVISA OSCARSON

FÖRSAMLINGSLÄGER 2017

För församlingsmedlemmar i alla åldrar! Vi umgås, leker och lär känna varandra i vacker miljö. Dagarna kommer att fyllas av aktiviteter för alla åldrar men också ge utrymme för bad, sol och vila.

När? 24–27 maj (avfärd onsdag eftermiddag, hemkomst lördag kväll).

Var? Vårdnäs Stiftsgård, cirka 30 kilometer söder om Linköping utmed Kinda kanal.

Åka dit? Gemensam transport med buss från och till Brännkyrka.

Avgift? 300 kronor per person över 18 år. Önskas enkelrum är avgiften 500 kronor.

Anmälan?

www.brannkyrka.org/forsamlingslager eller kom till någon av kyrkorna och hämta vår folder med anmälningsstalong.

Sista anmälningsdag:
12 APRIL

Soffhäng med samtal om stort och smått.

Ska vi gå ner till repan? Kalle, Justus och Daniel funderar.

Alltid är det någon som slår an strängarna. Martin med lila gitarr.

Jessica demonstrerar grunderna i graffitimåleri.

FOTO: HÅKAN FLANK

I Grottan bor man in sig

Källaren under Vårfrukyrkan kan nästan kallas magisk. Lokalen kallas Grottan, och det man gör här kallas Grottan. Kanske ett av församlingens mest förvirrande ord? Här har generation efter generation barn och ungdomar samlats i mer än 20 år. **Läget 2017:** På torsdagseftermiddagar är det mellanstadieverksamhet. På onsdagskvällar träffas unga mellan 13 och 20 år. Vid ett par onsdagsträffar under februari ägnade man sig åt gatukonst – graffiti. Brännkyrka-bladet var med.

När man glider in i Grottan släpper man masken, om man har någon. Här kan man vara sig själv. Det märks när folk droppar in – någon vill ta en macka, någon börjar genast lite förstrött spela gitarr, en annan bara kastar sig ner i soffan, en tredje tar upp ett viktigt samtal. Alla tillåter varandra. Och alla hälsar på varandra.

Kalle och Lovisa är pedagoger, Alexandra präst, och de tre finns med i Grottan på onsdagskvällarna. Deras förhållningssätt handlar om närvaro. Allas närvaro. Lyhört fångar de upp

tanketrådar, inbjuder till samtal och deltar i allmänt trams och flams. Och allvar.

De flesta träffar har ett förutbestämt tema, och vid några tillfällen i februari skulle alltså en vägg graffitimålas – men med vilket motiv? Ingen vet från början, idéerna får växa fram i allmän diskussion och grupparbeten. Jessica Hallbäck från Muro Gatukonst är inbjuden gäst och handledare. Hon har med sig en försvarlig mängd sprejburkar med (giftfri) färg, och ett oändligt antal "caps": munstycken som styr mängd och spridning av färg när man sprejar.

De som träffas här på onsdagarna har hittills kallat sig "Gr8n", kanske för att göra det enklare att skilja ut sig när så mycket annat heter samma sak. Men snabbt kommer man fram till att motivet ska vara ordet GROTTAN och att bokstaven O ska vara en frälsarkrans. Och att begreppet Gr8n från och med nu skrotas.

Vid första målningstillfället skissar man upp alla bokstäver utom O, som man lämnar plats för. Den får nästa gång göra två veckor senare. Och så blir det spreja av! Jessica visar och förklarar hur bestämd man måste vara, och låter alla testa på en vägg klädd med byggplast innan man går lös.

Samtidigt hänger de andra i sofforna, snackar, spelar spel, gör det som känns bra just då. Kalle är musikpedagog och drar ofta med sig ett gäng till den närliggande replokalen, där de fixar med låtar, komp och arrangemang. Och vill man inte spela musik kan man spela biljard eller rundpingis. Utrustning finns.

De sprejande gängen kämpar på. Färgen rinner, det blev inte alltid som man tänkt sig. Jessica vägleder men ingriper aldrig. Det här konstverket är rakt igenom ungdomarnas eget.

Grottan är en härlig plats där allt kan bli till.

Kari Malmström

före

efter

Vad är bra med Grottan?

Trevligt ställe, bra umgänge! Jag ville konfirmeras och sedan bli ungdomsledare för att ge vidare –

och om man får måla graffiti i kyrkan så tackar man ju inte nej! **Aron**

Jag har varit här sedan mellanstadiegrottan. Kyrkan kan ses som grå och tråkig bland kompisar – men det

är inte alls så. Här träffar man folk man kanske inte hade träffat annars. Det är en fristad. "På Grottan, där har man roligt", så brukar jag tänka. **Mattias**

Här finns folk och musik och kreativt skapande. Och varm chokladdryck! Det är demokratiskt! (När

frågan ställs håller man precis på att rösta om huruvida graffiti-frälsarkransen ska ha tre vita hemlighetspärlor eller två vita och en grön pärla). **Justus**

Om Frälsarkransen

Frälsarkransen är ett armband med olidfärgade pärlor. Detta "moderna radband" skapades av biskop emeritus Martin Lönnebo 1995. De 18 pärlorna i kransen ser olika ut och symboliserar olika saker. Kransen går att använda på olika sätt. Armbandet kan man alltid bära. Man kan ta av kransen då och då, hålla den i handen, rulla pärlorna och tänka på vad de betyder.

Pärlornas betydelse

- Den gyllene **GUDSPÄRLAN** påminner om att det finns någon som alltid är med och som vakar över oss. Den är kransens början och slut.
- Sex avlånga **TYSTNADSPÄRLOR** manar till tystnad. En möjlighet att stänga av det som stör.
- Den pärlmorskimrande lilla **JAG-PÄRLAN** riktar tanken inåt, till den vi är när yttre roller skalas bort.
- Den vita **DOPPÄRLAN** manar oss att våga börja om på nytt. Den rymmer dopets löfte om obegränsad nåd och förlåtelse.

- Den sandbruna **ÖKENPÄRLAN** symboliserar motgångar, stunder då livet ter sig som en öken.

- Den himmelsblå **BEKYMMERSLÖSHETSPÄRLAN** är livets rastplats. Här finns inga krav. Njut.

- **KÄRLEKSPÄRLORNA** är två. Alla liv rymmer kärlek, de människor vi älskar och de som älskar oss.

- Tre små vita **HEMLIGHETSPÄRLOR** rymmer hjärtats innersta hemligheter. De som vi inte pratar med någon om, eller ännu har ord för.

2015 fick en av hemlighetspärlorna en grön nyans. Den ska påminna om diakonin och medmänskligheten, om naturen och miljön.

- Den svarta **NATTENS PÄRLA** står för livets tyngsta och mörkaste stunder.
- Den vita **UPPSTÅNDELSEPÄRLAN** står för godhetens seger över ondskan.

På våra bokbord finns Frälsarkransen att köpa för 100 kronor.

Frälsarkransen av handgjorda glaspärlor tillverkas i Indien av Tara Projects enligt bestämmelserna för Fair Trade. Royaltyn går till Individuell Människohjälp där Martin Lönnebo inrättat en fond för unga med utvecklingsstörning.

Hon kom och medk

Eva Haag Vedebeck är en av församlingens kyrkvårdar. Fram till i somras har vi inte sett mycket av henne på några år. Eva har bott i Bangkok, medföljare till maken Göran, som jobbar för Sida. Hon beskriver fina år med erfarenheter man aldrig skulle ha fått annars – och många meningsfulla volontäruppdrag bland utsatta. Vid flytten hem fanns åtskilliga tygklädda galgar i bagaget... Nu säljer Eva dem här hemma till förmån för fattiga kvinnor i Bangkoks slum.

Eva är en lågmäld person som ändå naturligt tar plats. Hon utstrålar harmoni och anspråkslöshet. Hennes kyrkvårdskap är lyhört, tydligt och omhändertagande.

– Att hälsa välkommen är det viktigaste, säger hon. Det är den primäraste uppgiften, att alla ska känna sig trygga och sedda. Särskilt om det är nya eller ovana besökare, som till exempel ett sorgehus.

Varför gick hon in i uppdraget? Att det blev så har också koppling till utlandstjänst, men inte den i Bangkok.

Eva beskriver sig som "allmänskristlig": hon bad aftonbön som barn, är döpt, konfirmerad och gift kyrkligt, men "inte mer än så". Att ta aktiv plats i gudstjänsten stod inte på agendan.

I början på 2000-talet bodde familjen Haag-Vedebeck i Vietnam, på ett annat Sida-uppdrag. Då var hela familjen med. Två söner, mamma, pappa.

– Under den tiden så gick min mamma bort... jag hann ta mig hem från Vietnam med några timmars marginal,

Jag känner att jag har fyllt de här tre åren med saker jag normalt aldrig gör hemma men som känns så otroligt meningsfulla, säger Eva Haag Vedebeck.

FOTO: MAGNUS ARONSON/IKON

FOTO: HÅKAN FLANK

hem med galgar änsla i bagaget

berättar Eva. Vi förstod att nu är det inte långt kvar så jag bokade första bästa flyg.

Hon hann hem, hon och mamma fick några timmar tillsammans, och då kände Eva:

– Det är någon som har vakat över mig, och över mamma, som hållit både mig och mamma i handen.

Ett Gudsmöte rentav?

– Det är svårt det där, när folk börjar prata om Gud och Gudsbilder... Jag var med på ett församlingsläger för några år sedan, och där fanns ett pass med tema Gudsbilder. Vi fick välja mellan en massa olika bilder, och jag valde en med ett par kupade händer som höll en liten gris-kulting – jag tror i alla fall att det var en griskulting...

Hon skrattar.

– Det är så jag känner – Gud är något som bär!

Sedan 2004 är Eva hur som haver kyrkvärd i församlingen. När hon fick förfrågan tackade hon ja.

Hur är det att vara medföljare till en "Sidait"?

– Väldigt olika, beroende på var i livet man är, säger Eva. Första gången var barnen med, internationella skolan blev den naturliga samlingspunkten. Man träffar folk från hela världen, knyter kontakter naturligt.

Andra gången Göran tog ett utlandsuppdrag, i Tanzania 2008-2010, fick han åka ensam.

– Jag tänkte att vill du göra detta så ska du göra det, man får inte hindra varandra bara för att man är gift, säger Eva.

Men sönerna var inte riktigt flygfärdiga då, så Eva blev kvar hemma men åkte ner då och då.

Inför Thailand var läget ytterligare ett annat, barnen var vuxna och själva i färd med att bilda familjer. Eva bestämde sig för att följa med och att aktivt hitta något att göra som kändes meningsfullt.

– Jag känner att jag har fyllt de här tre åren med saker jag normalt aldrig gör hemma men som känts så otroligt

meningsfulla, säger hon. Vi har träffat människor som vi aldrig skulle ha träffat annars, besökt platser vi aldrig skulle ha besökt annars.

Men allt har ett pris, och det får man inte glömma, menar Eva.

– Det är ett jätteprivilegium, men det är inte direkt någon semester. Maken jobbar ju. Och det blir distans till familj och vänner.

Sönerna är nu 28 och 31. För två och ett halvt år sedan föddes första barnbarnet – en flicka! Eva fick ett sms: "Grattis farmor, nu kan du börja sy klänningar!". Pojkman blev glad, men har än

så länge inte sytt några. Hon har bland annat fullt upp med att sälja tygklädda galgar.

Ja, vad är nu detta? Svenskklonin i Bangkok är inte så stor, knappt 400 personer. De flesta som bor här är här för att jobba, eller är medföljare. Svenska kyrkans utlandsförsamling blev Evas kontaktpunkt. En gång i veckan ordnar församlingen kaffe och kanelbulle på en restaurang. Det är ganska välbesökt av exilsvenskar och på ett sådant kyrkkaffe blev Eva bekant med Annika Jonasson.

– Hon har bott i över 15 år i Bangkok, och är också en sådan som vill ha något meningsfullt att göra, ler Eva. Annika frågade sig vad man skulle kunna göra för alla de kvinnor i slummen, som av olika anledningar inte kan försörja sig. De kan ha barn med handikapp, ha eget handikapp, ingen man, andra svårigheter.

Snilleblixten hette tygklädda galgar! Något enkelt som alla har användning av, och som enkelt kan tillverkas.

Annika köper in stångalgar och tyg på marknaden, tar hem det till kvinnorna som sedan får betalt efter hur många färdiga galgar de lämnar in.

Utmaningen är att hitta säljkanaler.

Annika har sina kontakter i Sverige, och galgarna kommer hem med semesterkurirer, enligt principen "någon känner någon".

FOTO: MAGNUS ARONSON/IKON

Eva besöker svenska Bodil på ett av Bangkoks sjukhus.

– När vi åkte hem ville jag hjälpa till och sälja, och tog hem så många jag kunde, säger Eva.

Så gott som alla Evas vänner och bekanta har nu sådana här galgar. Det kan avslöjas att ett av de största plusen med dem är att inget glider av. Hängt plagg hänger.

Vad gjorde Eva mer under åren i Bangkok? Var volontär på sjukhus för församlingens räkning, och i samverkan mellan Svenska kyrkan och Sveriges ambassad på fängelser. Det handlade helt enkelt om att söka upp och möta de svenskar som av olika skäl hamnat där.

Och det ena ger det andra. Det

Besök gärna www.hangonhangers.net – där beskrivs projektet med galgarna mer ingående. Hangonhangers finns också på Facebook och Instagram.

FOTO: PRIVAT

Eva och Göran i Chiang Mai, norra Thailand. Vi gjorde en utflykt till en minoritetsby. Där besökte vi en förskola och barnen sjöng för oss, berättar Eva.

FOTO: MAGNUS ARONSON/IKON

Bangkok by night våren 2015.

svenska missionärparet Daniel och Paulina Brolin (som blev kidnappade i Dagestan 1998 och satt fängslade i 165 dagar) bor sedan ett antal år i Bangkok där de grundat en pingstförsamling. Församlingen har en volontärverksamhet som besöker flyktingar i förvar.

Eva förklarar att eftersom Thailand aldrig skrivit under FN:s flyktingkonvention, så har landet officiellt ingen flyktingmottagning. Men människor från andra asiatiska länder flyr eller flyttar i alla fall.

– Och att uppehålla sig i landet är en kriminell handling, blir du upptäckt blir du internerad. Vi blev ett gäng svenskor som gick dit en gång i veckan, med mat och hygienartiklar.

Det går inte riktigt att beskriva förhållandena på förvaret, men Eva försöker. Människor förvaras i sovsalar, minst 100 personer i samma rum. Det är aldrig tyst, aldrig mörkt, noll privatliv. Varje sal delar två toaletter och tre badrum. Kvinnor och barn upp till tio bor för sig. När pojkarna blir äldre flyttas de till männens sal – och det är inte alls säkert att deras pappa finns där då.

De här människorna väntar på att få flyktingstatus under FN:s kvotsystem, och det kan ta fyra år bara att få ett

första samtal med någon. Om man väl får flyktingstatus måste man sedan få asyl någonstans.

– Det fanns personer som varit där i tio år eller mer. Första gången jag varit där gick jag hem och satte mig på sängen och bara grät!

Eva har fortfarande kontakt via Messenger med Sam som flydde inbördeskrigets Sri Lanka med sin familj. Han hamnade på förvaret som 18-åring, när Eva träffade honom hade han varit där i två år. Sam fick till slut asyl i USA tillsammans med sin bror, men resten av familjen gav upp och är nu tillbaka i Sri Lanka.

Arbetet på förvaret var nog det under de här åren som kändes som det allra viktigaste, menar Eva. Hon prioriterade det hårt.

– De här människorna som bara sitter och väntar, år ut och år in. De har liksom ingenting...

Eva här hemma jobbar på bank och har så gjort sedan 1980, på samma bank i alla år. Mitt under tiden i Bangkok blev hennes enhet uppköpt av en riskkapitalist. Hon beskriver panikkänslan. Det blev en intensiv mailväxling.

– När vi varit hemma på somrarna har jag haft förmånen att kunna jobba,

så jag har varken förlorat kontakten eller kompetensen. När det här hände var jag tjänstledig och kunde inte bevaka min plats alls. På andra sidan jordklotet var verkligen väldigt långt borta just då. Men jag valde att följa med den nya ägaren, och det blev väldigt bra! Delvis nytt jobb, nya och gamla kolleger, det sprudlar av energi.

Nu är det färdigutlandsbott. Både Eva och Göran vill göra nytta på hemmaplan.

– Vi skulle vilja göra något för ny-svenskar, som inte självklart förstår hur vårt samhälle fungerar, inte kan språket – ge handgriplig vardagsorientering och stöd, säger Eva. Vi har kontaktat stadsdelen och även församlingen, och hoppas att något dyker upp.

Kari Malmström

FOTO: HÅKAN FLANK

VILL DU OCKSÅ KÖPA TYGGALGAR?

En del av Evas lager finns till försäljning i Vårfrukyrkan. Varje onsdag i samband med Kyrktoilet 10.30–15.00 finns möjlighet att handla. Galgarna finns i många färger och mönster. De säljs i set om tre och ett set kostar 125 kronor. Betala kontant eller swisha. Intäkterna går oavkortat till kvinnorna i Bangkoks slum.

Himmelska toner fyller kyrkorummet

Den 23 april framförs två av JS Bachs egna favoritkantater i Brännkyrka kyrka. Kantaterna nummer 172 och 21 har bägge ett liknande ursprung och återanvändes flera gånger av Bach. Här presenterar organist Robert Zelizi de båda verken, skrivna av det kanske största musikaliska geniet genom tiderna, även kallad "den femte evangelisten".

Kantaterna 172 och 21 tillkom i ett kreativt skede 1714 när JSB avancerade från "hovorganist" till "konsertmästare" i Weimar. Titlar och positioner var förvånansvärt viktiga för honom. Idag betraktar vi JSB som ett geni och den främste inom konstmusiken, och han kände nog sitt eget värde i fråga om kompetens, men för samtiden var han bara en enkel tjänare i antingen kyrkans eller hovets tjänst.

Med tiden kom han att bli ganska kaxig gentemot myndigheterna, men att bli en självständig och oberoende konstnär var vid den här tiden omöjligt. Positionen som konsertmästare inne-

bar att han blev den tredje viktigaste musikern i Weimar, men framför allt betydde det att han kunde och skulle komponera ny kyrkomusik och hovmusik.

Tio år senare skulle han öka tempot ytterligare när han som ny Thomaskantor i Leipzig satte igång att under en femårsperiod skapa fem kompletta årgångar med kyrkokantater för årets alla helgdagar. Många kantater har gått förlorade, kanske mer än hälften, och årgång 4-5 är helt borta, men de drygt 200 bevarade kantaterna är ofta på en ofattbart hög konstnärlig nivå.

Kantat nr 172 – Erschallet, ihr Lieder! Ropa ut, ni sånger! uppfördes första gången på pingstdagen 1714 i Weimar och andra gången på pingstdagen 1724 i Leipzig. Erschallet, ihr Lieder! följer ett ganska normalt upplägg: Stor inledning med kör och orkester, därefter några arior för solister, och sist en avslutande koral, alltså psalm som egentligen också ska sjungas av församlingen. Korallerna är alltså den lutherska psalmskatten som var den tidens vanligaste och mest kända musik, och alla kunde sjunga dem. JSB använde psalmerna både för dessa slutkoraler, ofta rejält bearbetade, men också inväva i andra satser.

I sats fem till exempel, vilket ser ut som en duett för sopran och alt, ska oboen spela en mycket varierad bearbetning av psalm 51, Kom, helge Ande, vilket är en pingstpsalm. Om den tidens åhörare verkligen kunde tillgodogöra sig så avancerade musikaliska tricks är oklart. Själv skulle jag aldrig förstå att det var den psalmen om jag inte visste det på förhand. Sats fem har dessutom en mycket avancerad basgång för cello så i själva verket är duetten en kvartett där sopranen sjunger om sin längtan efter kärlek och gemenskap, alten sjunger att den Helige Ande ger oss det, och de andra två sysslar med en esoteriskt matematisk lek.

Kantat nr 21 – Ich hatte viel Bekümmernis är en ovanligt stor och lång kantat. Den framfördes första gången den 3 juni 1714 i Weimar och andra gången

den 13 juni 1723 i Leipzig, två veckor efter Bachs tillträde som Thomaskantor. Originalpartituren är försvunna, det finns många originalnoter som tyvärr är lite röriga och motsägelsefulla. Det som brukar framföras nu är alltså ett resultat av sammanställningar och forskning. Texterna till både kantat 172 och 21 är troligtvis författade av Salomon Franck, vilken Bach har tonsatt många texter av.

Kantat nummer 21 kan beskrivas som en dialogkantat då flera av de elva satserna är en dialog mellan en själ och Gud. I flera satser använder JSB väldigt dramatiska musikaliska grepp, till exempel tempoväxlingar och tonmåleri. I körsatserna nr två och sex uttrycker kören sin ångest och förtvivlan över livets svårigheter och misslyckanden, vilket bryts tvärt av olika budskap om hoppet och Guds kärlek.

Duetten sats åtta för sopran och bas är en oerhört effektiv konfrontation mellan en själ som längtar efter Guds hjälp men inte lyckas tro på det, och Jesu villkorslösa kärlek som övergår allt förstånd. När sopranen sjunger "ja, jag är förlorad" svarar Jesus "nej, du är utvald", och när sopranen byter till "nej, du hatar mig" byter Jesus till "ja, jag älskar dig". Leken med orden ja och nej är både lättbegriplig men också toppen av ett isberg av avancerad musikteori och matematik. Kantaten slutar med ett Happy End värdigt en Hollywoodfilm med trumpet och puka, där först solisterna och därefter också kören ropar ut att den korsfäste Guden har all makt, styrka, härlighet och ära i evigheters evighet, amen!

Robert Zelizi

I Brännkyrka använder vi alltid barockinstrument med tidstrogen spelteknik till JSB. Välkommen till en högtidsstund för Bachälskare
söndag 23 april
16.00 eller 18.00.
Fri entré!

ERSCHALLET

172 IHR Lieder!

JS BACH

ICH

hatte viel KANTATER

Bekümmernis 21

Brännkyrka kyrka GÖTALANDVÄGEN 191 ÄLVSJÖ

16.00 & 18.00 söndag 23 april 2017

Brännkyrka Motettkör • solister • barockorkester

DIR: Robert Zelizi

Fri entré

Svenska kyrkan
BRÄNNKYRKA FÖRSÄMLING

FOTO: KARI MALMSTRÖM

På ett Frukostcafé i Vårfrukyrkan i februari berättade de om sin resa till hjälpmottagarna i Lettland. 30 år efter att gruppen bildades är engagemanget oförminskat. Främre raden från vänster: Elisabeth, Birgitta, Lena och Sheela. Bakre raden: Rune, Inga och Yvone.

Att hjälpa medmänniskor i nöd är första steget för att bygga fred

Olika projekt som Fredsgruppen stöttat genom åren

- Estland – fattiga familjer
- Lettland – fattiga familjer
- Litauen – barnhem
- Rumänien – barnhem
- Moldavien – fattiga familjer
- Jerusalem – fadderbarn
- Indien Calcutta – hem för leprasjuka, fadderbarn
- Nepal – katastrofhjälp
- Kenya – skolbygge, fadderbarn
- Kongo – sjukhus
- Sydafrika – föräldralösa barn, aidssjuka barn
- Thailand – barnhem
- Indonesien – katastrofhjälp
- Filippinerna – katastrofhjälp
- Chile – barnhem
- Haiti – katastrofhjälp
- Syrien – flyktingläger

Så tyckte medlemmarna i Fredsgruppen i Brännkyrka församling vid starten, och den övertygelsen driver dem fortfarande. 2016 firade gruppen 30-årsjubileum, och kan alltså blicka tillbaka på tre decenniers verksamhet. Visst är det så att ingen kan hjälpa alla, att nöden kan kännas så stor att man vill ge upp. Men alla kan hjälpa någon!

När Fredsgruppen startades såg världen mycket annorlunda ut jämfört med idag. Muren hade ännu inte fallit; en tidig aktion i gruppens arbete var att samla namnunderskrifter för att protestera mot kärnvapensprängningar – men snabbt blev konkret hjälparbete den bärande idén. Vi är alla medmänniskor, och genom att dela med sig av sitt relativa överflöd kan man faktiskt förändra livet för någon annan.

Över två miljoner svenska kronor i rena penninggåvor har under åren samlats in och fördelats vidare. Tonvis med kläder och förnödenheter, som

skänkts av privatpersoner och företag, har sänts till behövande. De projekt gruppen stödjer bygger i hög grad på personliga relationer och kontakter. I Lettland finns flera sådana kontakter.

I april förra året reste några av Fredsgruppens medlemmar på studieresa (självfallet bekostad av var och en som privatperson) till Riga med omnejd. "Reseledare" var Rune Larsson, som sedan många år helt ideellt fraktat hjälp till behövande över Östersjön.

Resenärerna fick nu möta flera av mottagarna för hjälparbetet. De kunde se och uppleva hur insamlandet och packandet av kläder här hemma i Brännkyrka bokstavligen kan utgöra en avgörande skillnad för en familj. Hur med våra mått mätt ganska lite pengar kan göra så mycket. Ta del av deras vittnesbörd!

Kari Malmström

Rune Larsson har för bland andra Fredsgruppens räkning kört hjälpsändningar till Lettland i 23 år. Det har blivit minst 260 turer med kläder och förnödenheter. Vi behöver fler som Rune!

En glad liten kille vid klädesutlämning.

Hemma hos en av familjerna i Tukums utanför Riga.

I Baptistkyrkan, Jelgava. Tabita längst till höger.

80-årig handikappad dam i Riga, Jana i bakgrunden.

FOTO: FREDSGRUPPEN

Resedokument från grannland Lettland

I Jelgava, cirka 4,5 mil sydväst om Riga, besökte vi Baptistkyrkan. Kontaktperson Tabita Skerberga och ett antal församlingsmedlemmar hade stannat kvar efter gudstjänsten för att träffa oss och berätta om sin verksamhet. Birgitta till exempel, som med hjälp av sju volontärer lagar sopplunch på fredagar för cirka 100 personer. Den ekonomiska krisen 2010 har gjort många arbetslösa och beroende av stöd från frivilligorganisationer. En chaufför kör runt, hämtar kött och grönsaker skänkta av butiker och privatpersoner. Centrumkyrkan i Farsta förmedlade tidigare kontakten med Tabita, som hoppas på fortsatt stöd

från Fredsgruppen. Vi fick se kyrkans lokaler och besökte Jelgavas stolthet, Heliga Trefaldighetskyrkans torn, med en vidunderlig utsikt över staden. Själva kyrkan förstördes under andra världskriget.

På kvällen träffade vi Jana Bunka, hon hade med sig tre familjer: ensamstående mammor med barn. De fick berätta om sin vardag, arbete, skolgång, drömmar... Senare besökte vi dem i deras hem, små lägenheter i Riga, i byggnader i dåligt skick, med en toalett per våning till flera familjer eller helt utan vatten och med utedass. Mormor

till en av pojkarna vi träffade, en 80-årig kvinna, hade inte varit utanför hemmet på fyra år. Hon kunde inte ta sig ner för de tre trapporna till gatan på grund av sina dåliga höfter. Kallelsen till operation och därmed chansen att få bättre rörlighet, hade förkommit: bristfällig posthantering i huset!

Husfasaderna längs med gatorna var gamla, i relativt gott skick, men gårdarna präglades av förfall och fattigdom. Längs vår resväg såg vi många byggnader med hål och brännskador – enligt Rune är skadorna från krigstiden!

Internatskolan för funktionshindrade barn.

Vacker väggmålning i en av skolans korridorer.

Flickornas sovsal.

Stolt skräddare!

FOTO: FREDSGRUPPEN

Visst blev vi sorgsna när vi på plats kunde se hur illa det fortfarande är ställt. Men det blev en sporre för oss att engagera oss ännu mer.

En internatskola för elever med olika graders funktionshinder blev nästa mål. Med svensk och EU-hjälp har den blivit upprustad. En vacker miljö för de 12 flickor och 36 pojkar som kommer från familjer som drabbats av arbetslöshet, olika missbruksproblem med våldsamma inslag och inte sällan med föräldrar som själva en gång varit elever där. En ung, engelskspråkig träslöjdlärare visade oss runt: sovsalar, klassrum för träslöjd, syslöjd, hemkunskap, idrottsal med mera. Eleverna lär sig också

ryska, lettiska och engelska. Skolan har egen läkare och psykolog. Två nätter i veckan arbetar Jana i den här skolan, för att ge trygghet och närhet.

Vi besökte sedan Tukums, 60 kilometer västerut. Man väntade oss på Mission Pakapieni. Här drivs ett hem för ogifta mödrar av Bill och Dana Shultz. För de flesta av dessa unga kvinnor gäller att de har blivit utstötta av sina familjer då de blivit gravida. Deras bakgrund präglas av kärlekslöshet, fattigdom,

alkoholism, våld. Här får de ett hem, föder sitt barn, får stanna i ytterligare tre månader medan de väntar på att få ett eget hem genom sociala myndigheter. Många av flickorna är i mycket dåligt skick, med dåliga och ibland inga tänder alls och uselt självförtroende.

Här behandlas de med värdighet och kärlek. De får hjälp med hälsovård, tandvård och samtalsterapi. De får också mödravård, lär sig barnskötsel. När kvinnorna lämnar detta hem, är de mycket mera självsäkra, känner

Zanda när hon kom till Tukums.

Zanda efter hjälp med tandkirurgi.

Zanda med sina fyra barn i Tukums.

sig uppskattade, älskade. De har fått ett hopp inför framtiden. Lådorna med babykläder, leksaker med mera som vi skickat i förväg genom Runes försorg hade kommit fram och togs tacksamt emot av de unga blivande mödrarna.

Ur Fredsgruppens kassa lämnades sammanlagt 10 000 SEK till de olika kontaktpersonerna, för deras verksamhet.

Trots att Lettland har blivit medlem i EU och allt fler fått det bättre, finns det fortfarande många som behöver vårt stöd. Efter upplevelserna på vår resa känns det ännu mer angeläget att samla medel, inte enbart till kläder och mat för dagen, utan också för att de unga ska kunna gå i skolan, skaffa sig en utbildning, så de får en möjlighet att resa sig ur miljön de fötts i.

Visst blev vi sorgsna när vi på plats kunde se hur illa det fortfarande är ställt. Men det blev en sporre för oss att engagera oss ännu mer. Grannland Lettland behöver vår hjälp!

FÖR FREDSGRUPPEN:
Elisabeth Stenqvist
Sheela Wadman

Så kan du bidra till Fredsgruppens arbete

Fredsgruppen driver en loppis i Vårfrukyrkan, öppen torsdag, fredag och lördag 11.00–14.00. Ett sätt att bidra är att komma dit och handla, ett annat att skänka saker att sälja. Varje höst ordnar Fredsgruppen också en stor basar och samma sak gäller där, kom och köp eller skänk grejer.

Du kan också bli medlem i föreningen. Ingen medlemsavgift. En gång per månad träffas medlemmarna, och det är vid dessa möten man bestämmer vilka olika projekt ute i världen man vill stödja just nu. Vid mötena turas medlemmarna om att fixa fika med dopp.

Det är helt upp till varje medlem att delta i aktiviteter, allt efter tid och ork. Man kommer när man kan. En viktig syssla är att bemanna loppisen. Där är man alltid två och två, och kan du stå ett eller ett parr pass per termin är det mycket värdefullt.

Ytterligare ett sätt att stödja Fredsgruppen är att bidra direkt till ekonomin. Fredsgruppen har plusgiro **564689-8**.

FÖR MER INFORMATION KONTAKTA

Elisabeth Stenqvist
ordf. 073-7328120

Birgitta Guvéus
kassör 070-7746107

Sheela Wadman
sekr. 073-9888168

TIPS!

Nyskriven mässmusik med unga röster

I högmässan 7 maj 11.00 i Brännkyrka kyrka får vi höra församlingens mellanstadie- och ungdomskör sjunga ett nyskrivet verk för diskantkör, med texter på latin. Musiken spänner över flera olika stilar och genrer och är komponerad av Niklas Hidmark, kyrkomusiker i Skarpnäcks församling.

KYRKOKOVAL

Kyrkovalet – en möjlighet att påverka

Söndagen den 17 september i år är det kyrkoval. Då har alla medlemmar chansen att göra sin röst hörd. I kyrkovalet väljer du de personer som ska få förtroendet att styra kyrkan de kommande fyra åren. Varje röst är viktig. Ju högre valdeltagande, desto större medlemsinflytande.

Svenska kyrkan har över fem och en halv miljoner röstberättigade medlemmar totalt, och 22 000 bor i Brännkyrka församling. Alla som fyller 16 år senast på valdagen får rösta.

Kyrkovalet består av tre val: lokalt till kyrkofullmäktige, regionalt till stiftsfullmäktige och nationellt till Kyrkomötet. Man kan rösta i alla eller bara ett eller två.

Valet till kyrkofullmäktige i Brännkyrka är det som direkt kan påverka inriktningen i just vår församling och

våra kyrkor. Kyrkofullmäktige fastställer kyrkoavgiften och lägger fast ramarna för församlingens verksamhet. Det kyrkofullmäktige som väljs i höst utser det nya kyrkorådet, församlingens styrelse. Kyrkorådet har tillsammans med kyrkoherden ansvaret för församlingens verksamhet, och fattar beslut i många löpande ärenden.

De som ställer upp i kyrkliga val kallas nomineringsgrupper. Grupperna utser kandidater, alltså de personer som står på valsedlarna. Senast den 15 april ska de nomineringsgrupper som ställer upp i höstens val ha registrerat sig hos stiftskansliet. Vilka grupper och kandidater du kan rösta på fastställs under mitten av sommaren. Då finns kandidatlistorna att se på www.svenska-kyrkan.se/kyrkoval. Valsedlar kommer att finnas på församlingsexpeditionen från sista veckan i augusti. Röstkortet skickas ut i slutet av augusti.

Under våren och sommaren kommer mer information om valet och om de olika gruppernas program och idéer. Ta reda på vad de olika nomineringsgrupperna vill! Genom att lägga din röst på den nomineringsgrupp som bäst företräder dina åsikter är du med och påverkar – och kan göra skillnad.

Kari Malmström

FOTO: MAGNUS ARONSON/IKON

Kyrkoval
17SEP2017

Pilgrimsvandring i storslagen natur

I fjällvärldens karga skönhet får vi förundras över Guds skapelse och vår egen del i den. Under några dagar får vi uppleva gemenskap med andra men också med vår egen kropp, själ och ande långtifrån, i stillhet. Vi får reflektera över livet och kanske upptäcka nya dimensioner av oss själva.

Den här pilgrimsresan till Åre består av fem dagsvandringar med ledare. Inkvartering på vackra Hållandsgårdens vandrarhemsdel i flerbäddsrumsrum. (www.hallandsgarden.nu)

Alla måltider äter vi på Hållandsgården, fränsett lunch som vi tar med oss från gården i vår ränsl och förtär ute i det fria.

NÄR & VAR? 30 augusti–3 september 2017, Hållandsgården, Åre.

Avresa med morgontåget onsdagen den 30 augusti och hemkomst med nattåg tidig måndag morgon den 4 september.

FOTO: ANN-CHRISTINE JANSON

Senast den 20 april vill vi ha din anmälan. Skulle det bli fler anmälda än de platser vi bokat upp så kommer medlemmar i Brännkyrka församling att prioriteras. Prioriterad kommer du också att bli om du tidigare inte har deltagit i någon av våra fjällvandringar.

OBS! Denna pilgrimsvandring vänder sig till dig som är en van vandrare och har en god hälsa.

Pilgrimsresan subventioneras av Brännkyrka församling och ditt pris kommer att vara 1800 kronor. Boende, mat, tågresa, guider och transporter ingår i priset. Enkelrumstillägg tillkommer för den som önskar eget rum.

Väl mött och glöm inte att livet är som en spegel. Le och det ler tillbaka mot dig!

Nicklas Fredlund

*För anmälan och mer information kontakta
Nicklas Fredlund
070-6329401
nicklas.fredlund@svenskakyrkan.se*

TIPS!

Välkommen till
Café
Cecilia

Här kan du delta i kravlös och värmande gemenskap. Vi pratar om stort och smått, högt och lågt. Kaffe/te, bulle och kaka serveras till snälla priser. Präst och diakon finns alltid på plats, och skulle du behöva enskilda samtal är detta en fin möjlighet till en första kontakt.

NÄR?
torsdagar
13.00–15.00.
VAR?
Foajén utanför Salomosalen i Brännkyrka församlingshem, Göta-landsvägen 189.

Familjerådgivning

När en relation inte riktigt fungerar kan samtal med någon utomstående vara till hjälp för att hitta lösningar på problemen. Familjerådgivning kan även ses som en form av friskvård för en relation.

Familjerådgivningen är öppen för alla oavsett sexuell läggning, etnicitet eller religion. Välkommen med din partner eller som enskild, styvfamilj, föräldrar och barn, syskon – vad som är en familj bestämmer ni.

Vi familjerådgivare är socionomer med grundläggande psykoterapiutbildning och vidareutbildning inom systemteori med mera. Vi arbetar under sekretess.

Första besöket är alltid avgiftsfritt. För övriga avgifter se hemsidan. Medlemmar i Brännkyrka församling ges företräde, övriga är välkomna i mån av utrymme.

E-post: familjeradgivning.brannkyrka@svenskakyrkan.se
Telefon: 08-447 11 45.

Samtalsgrupper om sorg

Alla känslor är individuella och all sorg är unik. Samtidigt har många gjort erfarenheten att det efter förlusten av en nära anhörig eller vän, kan vara både bra och skönt att samtala och möta andra i samma situation.

”Mina känslor är inte konstiga!”, ”Det är okej att vara arg!”, ”Jag håller inte på att bli galen! – det kan vara befriande att kunna släppa ut sina tankar tillsammans med andra som också går igenom en sorgeprocess.

Under ledning av erfarna diakoner, pedagoger eller präster träffas vi och samtalar. Om livet och döden, tro och

tvivel. Samtalen kan handla om hur situationen ser ut, hur den varit och hur man kommer vidare, även när allting känns som tyngst. Här får sorgen ta plats.

Brännkyrka församling erbjuder kontinuerligt samtalsgrupper för vuxna i sorg, både på dagtid och kvällstid. Nästa sorgegrupp på dagtid börjar i april.

Tror du att en samtalgrupp om sorg kan vara något för dig? Eller vill du tipsa någon om att grupperna finns?

Se www.brannkyrka.org/sorg eller ring 08-447 11 00 så lotsar vi dig till rätt person.

KM

KO-EFFEKTEN i 7 STEG

SMS:a KO till 72 905 och ge 100:– Swisha 9001223 valfritt belopp.

Inger Swahn i Tanzania. Kilimanjaro i bakgrunden.

Kon som förändrar livet

Just nu pågår Svenska kyrkans årliga fasteinsamling, och i Brännkyrka handlar det om kor för hela slanten. Genom din gåva kan en familj i Tanzania få en ko, en ko som gör mycket mer än att säga mu.

Att förstå den här kedjan, det var det som verkligen överraskade, säger Inger Swahn entusiastiskt.

Inger är Brännkyrkabo, förtroendevald i i kyrkorådet och engagerad som internationellt ombud i församlingen. Förra året fick hon möjligheten att besöka det ko- och kalvprojekt i Tanzania som stöds av Svenska kyrkan. I korthet går det ut på att en behövande familj får en dräktig ko samt utbildning i effektivt lantbruk. Familjen ger senare tillbaka två kalvar till projektet, som i sin tur lämnas vidare till nya familjer. En ko ger upp till 20 liter mjölk per dag, och råvaran förädlas till bland annat ost och yoghurt som säljs och ger inkomster. Dessutom körs den ut till skolor.

– Det har visat sig att när barn får dricka mjölk två gånger i veckan håller de sig friskare. Den stärker immunförsvaret, förklarar Inger.

Men ko-effekten är större än så. I ett mer eller mindre strömlöst samhälle kommer allt kon producerar till användning, vilket Inger fick uppleva på de gårdar hon besökte.

– All avföring från kossorna samlades upp och hamnade i en gödselbrunn, där den fick jäsa. Gasen härifrån leddes ut i ett rör, in till huset. Man fick därmed ett gaskök, så att man kunde laga mat inomhus istället för över en öppen eld. Gasen ledde också till lampor, så att man fick ljus på den mörka halvan av dygnet. Detta ändrade livet radikalt; man kunde göra saker efter mörkrets inbrott. Det här innebär exempelvis att skolbarn kan läsa läxan på kvällen, vilket i sin tur förbättrar skolresultaten.

Dyngan som blir över används som gödsel, och produktionen av grönsaker och andra grödor kan öka. Det ger en mer varierad kost, och överskottet kan säljas. De nya inkomsterna används

bland annat till investeringar i andra boskapsdjur och dammar för fiskodling. Det ger ytterligare intäkter, och familjerna kan efterhand höja sin levnadsstandard genom att bygga toaletter, installera vattenrening och finansiera barnens skolgång.

– Sakta men säkert mår man alltså bättre tack vare kossorna, sammanfattar Inger och säger att hon förundrades av hur många sidoeffekter det ger att ha en ko.

En ko kontrollerad av veterinär kostar 5 800 kr, och med många små gåvor kan vi enkelt hjälpa fler människor till ett bättre liv. Inger intygar att pengarna kommer fram och till användning.

– Det är ett oerhört seriöst arbete. Det är den lokala församlingen och prästen där som ser till att familjerna får information och utbildning om projektet. Församlingen stöder dessutom familjerna genom ett stort socialt engagemang. Man ordnar till exempel daghem så att kvinnorna kan få gå i skolan och lära sig ett yrke några dagar i veckan.

Att på det här sättet få hjälp att hjälpa sig själv ur fattigdom stärker självkänslan, och ger hela byar en helt ny framtidstro. Det är svårt att inte smittas av Ingers entusiasm för ko- och kalvprojektet. Hon vet vilken skillnad det gör och vad det betyder för människor som får möjligheten.

– De tyckte det här var fantastiskt. De var oerhört glada och väldigt stolta över att de hade sina kor och över att de hade ett så mycket bättre liv i alla avseenden. De fick mat på bordet och pengar för att skaffa nya produkter, de var jättestolta och enorm tacksamma!

Och, tänk att allt kan börja med att någon i Sverige vill ge ett litet bidrag till ko-effekten.

Erik Stenseke

VI SAMLAR PENGAR TILL KO-PROJEKTET I DE FLESTA VERKSAMHETER OCH MÅNGA GUDSTJÄNSTER. HÅLL UTKIK! DITT BIDRAG ÄR VÄRDEFULLT.

MUUU...

Tack till dig som är medlem Svenska kyrkan! Du är viktig.

Din medlemsavgift gör det möjligt för oss att:

- Ge stöd och hjälp i enskilda samtal, familjerådgivning och grupper för sörjande.
- Bedriva uppsökande diakoni och ha närvaro ute i samhället.
- Bjuda in till kvalificerad och uppskattad kyrkomusik, utan entréavgift.
- Sköta om och hålla öppna två vackra och rofyllda kyrkorum.
- På öppna arenor bjuda in till gemenskap, samtal och fördjupning för alla åldrar.
- Högtidlighålla stora ögonblick i alla livets skeden. ... och mycket mer.

Vill du gå med i Svenska kyrkan är det enkelt. Gå in på vår hemsida www.brannkyrka.org och klicka på "Bli medlem nu" längst upp till höger och följ instruktionerna.

FOTO: KARI MALMSTRÖM

Brännkyrka delas ut till alla hushåll i församlingen, även dem som undanbett sig reklam. Detta för att vi inte ska missa någon som verkligen vill ha den. Tidningen delas alltså också ut även till icke-medlemmar. Skulle du vara en av dem som inte vill läsa Brännkyrka – bli inte arg på oss för att du ändå fått den. Lägg den bara i pappersåtervinningen! Tack för visad förståelse.

Svenska kyrkan
BRÄNNKYRKA FÖRSAMLING

Att söka den heliga konturen i tillvaron

"Självkänsla är att ständigt omfatta sitt inre barn med ömhet och respekt. Det finns en helig kontur i tillvaron, ett sorts samtal eller brevväxling med vårt kosmiska ursprung som ingen har rätt att avbryta, håna eller smutas ner." – Bruno K. Öijer

Ögonblicksminnen från när jag lämnat mitt hem 14 år gammal. Mina föräldrars trygga mur mellan mig och den andra verkligheten sprack, när jag satte mig på buss 841 genom halva Haninge för att komma till skolan. Att vara barn för att sen bli något som kallades tonåring. En process, som ibland i mitt minne förskönas, och endast tog en dag. När jag var i det, minns jag att det kunde kännas som en evighet.

Att bli stor. Att bli en av dem som väntade plikttröget i kön till bussen. Att tänka på var i bussen man satt, vad det sände ut för signaler och vem man satt bredvid. Att ha tillräckligt hög musik på sin freestyle så man kunde visa vem man var, men också på samma gång inte ha för högt, så att man slapp visa vem man var. Paradoxen i att vilja hitta sig själv och samtidigt inte låta någon se igenom. Jag kommer ihåg hur jag slogs med parollen "var bara dig själv", när jag inte visste vem detta *själv* var.

Att vara barn för att sedan bli tonåring är att testa och bli testad i gränserna för den man är, att upptäcka en ny värld, och i en något haltande klang konstruera nya gränser för den. Att vara barn och bli tonåring kan också vara att behöva slåss för en värdighet som man aldrig har fått erfara. Barn som ska bli vuxna, med en mängd olika erfarenheter, i ett liv som leker och utmanar.

Ibland kan jag låta mig luras av bilden att Gud och Jesus inte alltid passar för tonåringar. "Det kan komma sen", tänker jag lite självpeppande när ungdomsmässan inte fylldes av 200 stycken 15-åringar. Ungdomar har så mycket annat för sig, tänker jag. Att vara en i gänget, att passa in och att tänka på vem man sitter

Kalle Sjöholm

MUSIKPEDAGOG

bredvid på bussen, med mera. Jag märker att mitt tänkande är tillbaka i hur jag tänkte när jag själv satt där på bussen en gång, på väg till skolan.

Och egentligen är det väl dessa frågor som Jesus själv intresserar sig för. Vilka vi är, om modet att stå upp för dem vi är, och även om kontexten inte alltid är rätt för oss så passar vi in i grunden.

När jag tänker på den Jesus som jag tror på, som jag har fått erfara i berättelser och via andra människors kärlek och omtanke, tänker jag på den modiga människa som inte bemöter motgångar med rädsla. Den Jesus, som mitt i konflikter och utmaningar, genomsyras av något gränslöst, ofarligt och som vill oss väl. Den människa som inte behöver ett tydligt "dom" för att definiera sig själv. Som bygger sin identitet inifrån och vill att vi ska vara modiga och känna att vi duger.

Som jag upplever ungdomar generellt sett, är det ett ständigt identitetssökande. Men egentligen upphör inte detta sökande bara för att man blir vuxen, kanske går man bara in i en ny fas och där sökandet uttrycker sig på ett lite annorlunda sätt.

Jag tänker ofta på orden som fick inleda den här texten samt på mig själv som tonåring när jag försöker formulera några ord om min relation till Gud. Ungdomens bräcklighet, men också drivkraft och sökande brukar iallafall ge mig själv ett slags riktmärke. Det handlar så mycket om att just omfatta sitt inre barn med ömhet och respekt, att söka den heliga konturen i tillvaron och om rätten till vårt kosmiska ursprung.

Med dessa ord kan jag fortsätta utforska min identitet och våga pröva. För även om jag är vuxen nu, är livet i ständig förändring, och därmed även jag.